

AMIRŐL SZÓ VAN...

Április 11.-én, vasárnap nem egy szokványos választás lesz. A magyar nemzet és Magyarország érdeke, jövője, megmaradása csap össze a külföldi befektetők, tőzsdei házardjátékosok érdekeivel. Mert ők kiviszik az országból a hasznát, míg mi egyre jobban elszegényedve itthon maradunk. A munkahelyek megszűnnek, a külföldi szemét özönlik az országba. Ennek véget kell vetni!

Azon az áprilisi vasárnapon senki se maradjon otthon! Válasszunk másik értékrendet! Kórházbezárások helyett gyógyító egészségügyet, megszűnt iskolákkal ellentétben minőségi oktatást, mert gyermekeink képezik családjunk, nemzetünk jövőjét. Válasszuk az idős emberek tiszteletét, létbiztonságát, az elmúlt 8 év mellébeszélései helyett. Sor-

vadó nép helyett válasszuk a megerősödő Kárpát-medencei magyarságot, senki se dobja el a másikat! Válasszuk a tisztességes munka megbecsülését. A magyar nem egy lusta nemzet, nekünk sincs miért szégyenkeznünk.

Olyan új Magyarországra igyekezzünk szavazni, ahol egy magyar édesanya nem az abortusz mellett dönt, hanem örömmel várhatja kisbabáját, békés körülmények között a saját otthonában, családjában. Amiben nem veszik el a vasutunkat. Ahol külföldi cégek helyett ismét a hazai alapítású munkahelyek kerülnek többségbe. Ahol az emberek büszkén, emelt fővel fognak 2010 áprilisára és arra emlékezni, hogy ők a magyar nemzet értékrendjét választották.

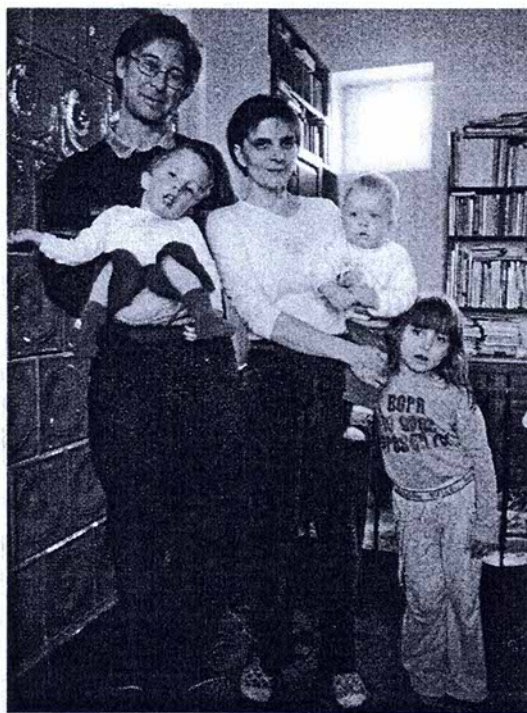
Király Attila, Nyergesújfalu

CSALÁD

Beszélgetés a Mogyorósbányán lakó Bujdos Bélával és feleségével, Verával

- Mogyorósbánya a választott lakóhelyetek. Mi indított benneteket arra, hogy ide költözzetek? Hogyan boldogultok, hogy érzitek magatokat itt?

Béla: 2001-ben költöztünk ide Verával. Nyergesújfalu kaptunk állást, de mindenképpen szeretnénk volna olyan helyen lakni, ahol a környék ipari jellege nem érvényesül annyira. Így kerültünk Mogyorósbányára. Vettünk egy házat, amit azóta is lassan-lassan alakítgatunk. A szomszédok mind jó szívvel fogadtak bennünket, és úgy érezzük, máig jó a szomszédokkal való kapcsolat. Eleinte, amikor valóban elkelt a segítség, sokat segítettek rajtunk. Emlékszem, nemegyszer paradicsomot vagy más konyhára való zöldséget, gyümölcsöt hoztak nekünk. Érdekes, hogy igen sokáig azt hitték az emberek, ahogy jöttünk, úgy el is megyünk, nem maradunk meg a faluban. Többször is elterjedt a hír, hogy eladó a házunk, holott erről szó sem volt. Kicsit zavar, hogy nem tudom olyan rendben tartani a házat és udvart, mint a környezetünkben élők, de amennyire az anyagi lehetőségeink engedik, mindig újítunk valamit a házban, és a kertet sem hagyjuk teljesen parlagon. Nagyon fontosnak tartjuk, hogy amennyire lehet, függetlenítsük magunkat a környező multinacionális kereskedelmi központoktól



való kiszolgáltatottság állapotából, hogy ne ráncigáljon a világ ide-oda, olyan életre kényszerítve bennünket, ami nem egyezik az elveinkkel. A veteményeskert is egyebek mellett ezt a célt szolgálja. Sajnos nem tudjuk átültetni a valóságba az elveinket, mert mi is "nyakig" benne vagyunk ebben a világban, és mi is sokszor a könnyebb megoldást választjuk. Három gyermekünk van, ezért különösen örülünk, hogy ilyen szép környezetben élhetünk, ahol közvetlenül tapasztalatokat szerezhetnek a természet gazdagságáról, ajándékairól. Reméljük, hogy majd felnőttként is tudnak józanul gondolkodni a természetestől elszakított világban és tudják, hogy például a tejet a tehén adja és nem a boltban terem.

- Úgy tudom, legidősebb gyermekek, Rozi, össze iskolába indul, ide jár majd a helyi iskolába. Mi a véleményetek a mogyorósi iskoláról?

Vera: Az átszervezés óta csak alsó tagozatok vannak az iskolában. Véleményünk szerint jók a tanítók, és úgy látszik, a mogyorósi szülők túlnyomó többsége is így gondolja, hiszen ide járatták a gyerekeiket. Egyébként iskolára nagy szüksége van a falunak, anélkül bizonytalan a falu jövője.

- Vera, hogyan alakul a család élete? Férjed az imént önkritikát gyakorolt, amikor azt mondta, hogy több időt is szánnátok a ház körüli munkákra, de biztosan vannak jó tulajdonságai is.

Vera: Béla nagyon sokat játszik a gyerekekkel. Ezt nagyon értékelem benne. Kevés olyan férfi van, aki ennyi időt tölt a gyerekeivel, mint Béla, és a gyerekeknek ez életre szóló ajándék. Ami a családjunkat illeti, tény, hogy második gyermekünk születése nagy változást hozott az életünkbe. Berci többszörös fejlődési rendellenességgel született. Amióta Berci része lett az életünknek, másképpen látjuk a világot. Megtapasztaltunk sok fájdalmas dolgot, elsősorban az egészségügyben, de rengeteg segítséget is kaptunk, sokszor olyan emberektől, akikről nem is

gondoltuk volna. Berci a maga kis törékenységgel annyi szeretetet és jószágot hívott elő az emberekből és rajta keresztül olyan emberekkel is kapcsolatba kerültünk, akikkel egyébként valószínűleg soha nem találkoztunk volna.

Béla: Az egymásra utaltság témájánál maradván, számomra nagyon rokonszenves az a gyakorlat, amit a nagyapáink valósítottak meg, amikor családi házaikat kalákában, egymást segítve építették. Alkalom volt ez arra, hogy találkozzanak, kapcsolataikat ápolják. Nem idegeskedett a ház építettség, hogy vajon nem ejti-e át a kivitelező pocsék munkával stb. Nem a pénz körül forgott minden. Nem a törvényi paragrafusok erdejétől függtek az emberek. A mai bürokratikus hatalom a sok szabályozással nem is engedi, hogy az emberek pénzbeli ellenszolgáltatás nélkül segítsenek egymásnak. Ezzel megölik a kisközösségeket és az emberi kapcsolatokat, pedig azok nélkül mit sem ér az élet. Mit használ nekem a gyönyörű szép ház, ha a családom romokban hever?

- Gondolom, nem tévedek, ha azt mondom, hogy benneteket, mint házastársakat nem a közös gyermekeitek kötnek össze, hanem az egymás iránti szeretet.

Béla: Reméljük, hogy így van. Nagyon fontosnak tartjuk, hogy amennyire lehet szánjunk időt kétünk kapcsolatára, ébren tartsuk a közöttünk lévő szerelmet. Különböző fennálló veszélye, hogy a kapcsolat ellaposodik, és ezzel a keserű ténnyel való szembesülést kerülve a gyermek kerülhet közös életünk középpontjába. Nyilván ez a fajta magatartás nem tudatos, és sokszor csak akkor találjuk magunkat szembe a szomorú valósággal, amikor már kiröppentek a gyerekek, és szülőként egyedül maradván már nem lehetünk egyékel „takarózni”, már nincs meg a fedezék, ami mögé el lehet bújni, azt a látszatot keltve, hogy „velünk minden rendben van”. Látnak szűkebb-tágabb környezetben az említett csapdahelyzet közelébe került családokat, de van

bennem egy jóhiszeműség, hogy még változhat náluk helyzet. Persze a házastársi szeretet meglétét vagy hiányát külsőleg nem lehet megítélni, pusztán abból, hogy valakik a gyermekükre hivatkoznak, mint szeretetkapocsra.

Vera: Döbrentey Ildikó mondta egyszer, hogy nem mindegy, hogy a gyerek a házaspár között van, vagy körülötte. Arról nem is beszélve, hogy milyen nehéz annak a gyereknek, akinek össze kell tartania a szüleit. Egy pap ismerősünk mondta: a legtöbb amit egy házaspár adhat a gyerekeinek, az, ha a házasság szeretik egymást.

Béla: A teremtettségünk folytán bennünk van az, hogy férfiként, nőként teljesen odaadjuk magunkat a másiknak. Mély emberi szükséglet az, hogy teljesen igent mondjon rám a másik.

riportot készítette: MM

Szeretni és engedelmeskedni

Szent Pál apostol mondja: az asszony engedelmeskedjék férjének, a férj pedig szeresse feleségét. Eddig rendben is van a dolog. A gond csak az, hogy szelektív a hallásunk. A férfiak szívesen meghallják a nőkhöz szóló intelmet, és nemegyszer hivatkoznak arra (az asszony engedelmeskedjék férjének!), ugyanakkor a férjekhez intézett fölhívást, mely a feleség iránti szeretetre int, elengedik a fülkük mellett. A nőkre ugyanez igaz, csak fordítva: ők a férjeket figyelmeztetik, hogy több szeretetet várnak tőlük, miközben a férj iránti engedelmisség lelkülete számos esetben igen távol áll tőlük.

Amikor a szeretetről és az engedelmisségről beszélünk, jó ha szem előtt tartjuk, hogy végsősoron a házastársi szeretet és engedelmisség egy töről fakad. Hiszen aki szeret, az voltaképpen engedelmeskedik a szeretett személynek, mert a kedvét keresi, aki pedig jó szívvel engedelmeskedik, az tulajdonképpen szeret, mert az engedelmissége által fejezi ki a szeretetét. A "Nem szolgállok!" helyett, mondjuk csak ki bátran: "Örömmel szolgállok!"

A családi adózásról

Családi adózásnak hívjuk, ha a háztartás a jövedelmek összevonásával az eltartottak számának figyelembevételével adózik. A családi adózás esetében lényeges szempont, hogy az adórendszer ne csak a jövedelem nagyságára legyen tekintettel, hanem arra is, hogy az adott jövedelem hány ember megélhetését szolgálja. A jelenlegi személyi jövedelemadó megállapítás ezzel szemben nincs tekintettel arra, hogy az adott jövedelemből hány családtagot kell eltartani.

A családi adózás lényege, hogy a családban jövedelmet szerző EGYÉN (szülő) helyett, a jövedelmek összevonásával és a gyermekek számának figyelembevételével a CSALÁD adózik.



Az állam a családi adózás rendszerében már a jövedelem megszerzésekor elismeri a család jelentőségét, mint a társadalom alapegységét, valamint a munka becsületét, hiszen nem utólagos szociális juttatások keretében biztosít kiegészítő támogatást részükre – figyelem nélkül arra, hogy a családfő munkát végez vagy sem -, hanem a jövedelem megszerzésekor részesíti őket előnyben az alacsonyabb adó révén.

Ez az adózási forma tehát egyértelműen azon családok számára jelent előnyt, ahol a szülők gyermeke(ke)t nevelnek, és bejelentett munkaviszonyból származó munkabérből tartják el családjukat, megélhetésüket nem kizárólag és tudatosan szociális segélyekre alapozzák.

A Keresztény Demokrata Néppárt (KDNP) konkrét javaslatot tett a családi jövedelemadózárra. Számításaik szerint, a törvényjavaslat elfogadása esetén 2010-re például az adóterhelés a legalább két gyermeket nevelő házaspárok esetében kb. 25 százalékkal, az egy gyermeket nevelő egyedülállók esetében kb. 30 százalékkal, a gyermekeket már nem nevelő házaspárok esetében kb. 15 százalékkal csökken. A törvényjavaslat elfogadása esetén végeredményben az adóterhek növekedése csak a magasabb (havi kb. 700 ezer forintnál kezdődő) jövedelmi sávokban, valamint a gyermektelen egyedülállók esetében várható.

A gyermek számára nagyon fontos, hogy számíthasson a szüleire

Pédl Mártonnéval, táti óvónővel beszélgetünk a gyereknevelés kérdéseiről



Melyek azok a gyereknevelésre vonatkozó főbb irányelvek, gondolatok, amelyeket megosztana olvasóinkkal?

• A gyereknevelés rendkívül felelősségteljes feladat. Azt is mondhatnám, hogy a legnehezebb feladat, különösen a mai világban. Egészséges nevelésről akkor beszélhetünk, ha a gyermek testi, szellemi és szociális állapota harmóniában áll. Nekünk óvónőknek, de a szülőknek ugyanígy, mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy egészséges, boldog gyermekek, majd később felnőttek vegyenek részt a társadalomban. Minden szülő szeretné a legjobban nevelni a gyermekét, ennek ellenére olykor követünk el hibákat vagy túl nagy szigorral, vagy éppen engedékenységgel, vagy szeretnénk mindent megadni a gyermekünknek, és ezáltal elkényeztetetté válnak. Nagyon nehéz megtalálni az egyensúlyt, de törekedni kell rá.

A nevelés során legfontosabb szerepe a környezeti hatások közül a családnak van. Ezért fontos, hogy a családban a gyermek biztonságban érezze magát. Szerettei észrevegyék, figyeljenek rá. Nagyon boldog, ha látja, hogy őt szeretik, örülnek annak, hogy ő van. Akkor lesz kiegyensúlyozott és boldog, ha biztonság és nyugalom övezi. A gyermek számára nagyon fontos, hogy számíthasson a szüleire.

Egyre több szülőnek mind kevesebb idő jut a gyerekére, és sokan úgy gondolják, hogy elég, ha csak lekötik a gyerek figyelmét, és figyelmen kívül hagyják, hogy nem mindegy, hogy mivel teszik ezt. A tévé, videó, számítógép nem pótolhatja a személyes társas kapcsolatokat, mint pl. a mesék, a kö-

zös kirándulás, beszélgetések. De még a legnagyobb jóakarat mellett is adódnak konfliktusok. Egyes gyerekeket könnyebb, másokat nehezebb rábírni az együttműködésre. Próbálkoznunk kell megtalálni a hangot. Minden gyerekszívhez van kulcs. A lényeges az, hogy a gyerekeinket állandó odafigyeléssel, türelemmel és következetességgel, szeretettel vegyük körül.

A meséről jut eszembe, hogy az én gyerekeim is mennyire ragaszkodnak a meseolvasáshoz. Felnőtt fejjel nehéz megérteni ezt a gyermeki ragaszkodást, viszont úgy gondolom, tudomásul kell vennünk, és meg kell mutatnunk, hogy „ha neked fontos, akkor nekem is fontos.”

• A gyerekek azért szeretik a meséket, mert azokban a jó elnyeri végső jutalmát, és ez a gyermekeknek örömet szerez. Ezen kívül, ott vannak a csodák, és ezeket a picik mind nagyon szeretik. A gyerekek nagyon fogékonnyak a misztikára.

Mi szülők, ha - lelkiismeretünkre hallgatva - szakítunk is időt a gyerekeinkre, nemritkán csak futtában tesszük ezt, felszívről, holott az időnk többet is megengedne.

• Van amikor valóban csak arra van szükség, hogy egy-egy jól irányzott apró cselekedettel, szóval segítsük a gyerekeket abban, hogy pl. tovább tudják építeni a játékot vagy hogy átrendítsük őket valamilyen kritikus helyzeten, viszont néha az is fontos, hogy teljes lényünkkel ott legyünk, részt vegyünk a játékukban.

Miért fontos a játék?

• A gyerekek a játékaikban utánozzák a felnőtteket, szerepjátékokat játszanak, és ezáltal – természetesen nem tudatosan – de lényegében készülnek a felnőttkorra. A gyerekek nagyon jó megfigyelők. Megfigyelik magatartásunkat, szokásainkat. Ezért egyáltalán nem mindegy, hogy milyen példát adunk számukra. Mi vagyunk az ő mintaképek, egész személyiségünkkel, és nem csak akkor, amikor célzottan, a nevelés szándékával teszünk vagy mondunk valamit. Meghatározó, hogy alapvető élethelyzetekben ho-

gyan cselekszünk, pl. a boltban, emberek társaságában, váratlan helyzetekben. A gyerekek utánozni fogják bennünket.

Igen, ezt magam is látom, épp ezért úgy gondolom, hogy amikor a gyerekek neveltelenségéről beszélünk, akkor voltaképpen a felnőttek elé állítunk tükört. A gyerekeink olyanok, amilyenek mi felnőttek vagyunk. A példaadás terén a magam részéről nagyon fontosnak tartom, hogy a gyerekeinket ne arra tanítsuk, hogy a sértéseket, bántásokat hosszalják meg (ha megütöttek, üsd vissza), hanem próbáljunk meg rávilágítani arra az alapigazságra, hogy a rosszat csak jóval lehet legyőzni.

• Nyesegetnünk kell az agresszivitást a gyerekekben. Ha valaki verekszik, nem nézhetjük tétlenül, meg kell értetni vele, hogy a verekedés nem megoldás, és el kell érünk, hogy tudjon bocsánatot kérni.

Kevés családban van nagyszülő. A fiatal szülők ezt olykor előnynek tartják, mert úgy érzik, nagyobb szabadsággal bírnak, ha nincs „okoskodó” öreg a közelükben, ugyanakkor viszont a kétgenerációs családok hiányolják a segítséget, amit egy nagyszülő nyújthat.

• Az a gyerek sokkal érzelmegazdagabb, akinek a családjában van nagyszülő, mert a nagyszülő egyszerűen csak szereti a gyermeket, míg a szülő felelősséget visel érte, és ezért sokszor keményebben reagál. Szerintem jobb olyan családban élni, ahol nagyszülő is van.

Nem kerülhetjük meg a válások kérdését.

• Nagy probléma, hogy kevés a pozitív családminta. Sok a válás, a gyerekek nem tudják, kinek feleljenek meg. Az elvált szülők gyerekei jóval nehezebben kezelhetők, mint azok a gyerekek, akiknek a szülei a nehézségek ellenére is kitartanak egymás mellett.

Jó találkozni olyan emberekkel, akiket a szeretet és az egymás iránti odafigyelés, tisztelet vezérel, és így jó példával szolgálnak a gyerekeknek. Köszönet nekik.

Én is köszönöm a beszélgetést.

riportot készítette: M.M.

Arccal a Nap felé

A Nap kimeríthetetlen, tiszta, ingyenes energiájának hasznosítása

Az embereket már az ókorban is foglalkoztatta a napenergia hasznosításának lehetősége. Ismertek Archimedes tükrei, melyekkel a támadó római hajókra koncentrálták a nap sugarait, tűzbe borítva azokat. Nem újkéltű tehát az ember törekvése, hogy a Nap melegét valamilyen „megfogja” és a maga céljaira használja.

A napsugárzás olyan energiaforrás, amely valósággal „tálcán kínálta” magát, nem kell érte hányába menni, mindenhol jelen van, és emberi léptékkal mérve kifogyhatatlan.

Albert Einstein 1922-ben felfedezte a fényelektromosság (fotovoltaikus) jelenséget, és ezzel megvetette az elméleti alapjait annak a technológiának, amely a napenergiát közvetlenül villamos energiává alakítja. A fotovoltaikus jelenségen alapuló villamos energia termelés technológiája még nem érte el a teljes „érettséget”, de gyorsan fejlődik és egyre hatékonyabb, és ami ugyanilyen fontos, tiszta technológia, nincs semmi környezetszennyező hatása. A napenergia széleskörű használata nagymértékben csökkenteni tudná az ipar szén-dioxid kibocsátását, ami köztudottan a globális fölmelkedés és a klimatikus változások legfőbb okozója.

A Föld által nyújtott energiakészletek, főként a földgáz és a kőolaj egyre inkább fogy, aminek általunk látható mutatója az árak rohamos emelkedése. Szidhatjuk ezért a kormányt, vagy a kereskedőket, akár a világválságot is, mindez azonban nem változtat a tényen, hogy előbb-utóbb új energiaforrást kell találnunk. Új energiaforrást kell találnunk, és ez akkor is igaz lenne, ha történetesen nem lennének fogyóban a hagyományos energiahordozók, mert a Földünk nem szennyezhető tovább. El kell ismernünk, hogy a környezeti károkat jórészt az energiatárolásunk okozza, s azt is be kell látnunk, hogy a Föld szennyezettsége elérte a kritikus pontot. Az a magatartás, amely fittyet hány a környezetre, már nem tolerálható, de éppen így egyes nagyvállalatok (pl. cementgyárnak álcázott hulladékégetők) szép de hazug meséinek sem lenne szabad hitelt adni. Érdemes végiggondolni, milyen állapotban van a saját szervezetünk, és ezt milyen mértékben befolyásolja negatív irányban a környezetszennyezés. Ebből a szemszögből tekintve a Föld elszennyeződésének mégiscsak köze van minden egyes ember életéhez. Önre is hatással van nap mint nap.

A Nap meleget és fényt ad, életek milliárdjai függnek tőle földünkön. Mindössze be kell gyűjteni a jótékony energiáját, és máris megoldásra találunk. A Nap óriási, kifogyhatatlan energiája mindannyiunk rendelkezésére áll. A Föld felszínére érkező napsugárzás több ezerszeresen meghaladja az emberiség energiaigényét. Magyarországi területére is kb. 380-szor akkora

mennyiségű energia érkezik egy év alatt a Naptól, mint az ország teljes évi energiaszükséglete.

Évekkel ezelőtt egyértelmű volt, hogy a napenergia hasznosítása csak a kiváltóságokat illeti meg, hiszen ilyen mértékű befektetést kevesen engedhetek meg maguknak. Az idő előrehaladtával azonban folytatók a kutatások, és egyre több pénzt fordítottak a kutatásokra és a működőképes rendszerek fejlesztésére. A kutatások nyilván arra irányultak, hogy a rendszerek egyre nagyobb hatásokkal működjenek, valamint az üzembehelyezésük és az üzemeltetésük egyre alacsonyabb áron legyen elérhető. Az elmúlt évek kutatásainak eredménye ma már kézzelfogható. A napenergia hasznosítás a legtöbbünk számára valós lehetőség.

Energiafogyó háztetők

Családi házak és lakóépületek esetében a napenergia közvetlenül napkollektorokkal illetve napelemekkel hasznosítható. Hatásfokuk függ a napsugárzás erősségétől és a kollektorok/napelemek

felületétől azaz mennyiségétől. Minél nagyobb felületen gyűjtik be a napsugárakat, annál több hő- illetve elektromos energiát képesek leadni. A napkollektorok/elemek teljesítménye egy adott helyen attól is függ, hogy milyen tájolásúak, és a Nap beérkező sugaraival milyen szöget zárnak be. Optimális az lenne, ha felületük mindenkor merőleges lenne a Nap sugaraira. Ezt elérni nem egyszerű, de ha a kollektorok/elemek déli irányba vannak beállítva, a vízszinteshez képest kb. 45°-os dőlésszögben, akkor már az év minden szakában jó teljesítményre képesek.

A napkollektorok melegvíz előállításra szolgálnak. A napfény energiáját nem alakítják árammá, hanem a napsugárzás melegét tárolják és továbbítják a fűtendő víz felé. Magyarországon 1-1,5 m² napkollektorral általában elő lehet állítani az egy fő ellátását biztosító melegvíz jelentős részét. Éves átlagban 60-70 % -os megtakarítás érhető el így, ami a nyári félévben közel 100 % (a teljes melegvíz mennyiség napkollektorok segítségével állítható elő), a téli félévben 30-40 %. A napkollektoros rendszerre fordított beruházás a jelenlegi energiaárak mellett 6-8 év alatt térül meg, de itt figyelembe kell venni azt is, hogy a hagyományos energiahordozók ára folyamatosan emelkedik, így a megtérülés ideje is minden bizonnyal rövidülni fog a jövőben.

A napelemek a fényelektromosság jelenségét felhasználva áramot termelnek. A napelemek hatásfoka ma még 15-20%, ami meglehetősen alacsony érték. (A hatásfok százalékosan fejezi ki, hogy a napelem mennyi napenergiát alakít át elektromos energiává.) A napelemes rendszereknek két változata van: az elektromos hálózatra visszatöltő rendszer és a szigetüzemű napelemes rendszer. A visszatöltő rendszer keretében, a meglévő elektromos háló-



A kollektorok a családi ház melléképületének tetőfelületén helyezkednek el. A tetőhéjalás régi hódfarkú cserép, melyre a napkollektorokat alumínium szerelőkeret segítségével megbízhatóan, esztétikusan szerelték föl.

zatra kapcsolva a nappal termelt, föl nem használt áramot a helyi áramszolgáltató megvásárolja. A sziget üzemű napelemes rendszer a termelt áramot akkumulátor egységekben tárolja és igény esetén továbbítja a fogyasztók felé. Ez utóbbi olyan helyeken ajánlott, ahol nincs hálózatos áramszolgáltatás.

Ma Magyarországon EU-s pályázati pénzekből állami támogatás igényelhető napkollektoros/napelemes beruházásokra.

Naptelepek

A napenergia hasznosításának másik módja a napkollektorok/napelemek koncentrált, tömeges alkalmazása. Úgynevezett naptelepeken kollektoroknak vagy napelemeknek akár százait helyezik el, és az összegyűjtött energiát központi fűtési rendszerekhez vagy áramtermelésre használják.

Az ilyen naptelepek hagyományos módjánál a napsugárzást begyűjtő tükrök egy pontra – egy nagy víztartályra – fókuszálják a napsugarakat, és a vizet felforrósítva abból gőzt állítanak elő, amely áramfejlesztő turbinákat hajt. A világon már több ilyen „klasszikus” naperőmű (kollektortelep) működik.

Ezeknél jóval korszerűbbek, és sokszorosan hatékonyabban képesek energiát előállítani a fénylektromos (fotovoltaikus) napelemes rendszerek, amelyek a napfényt közvetlenül elektromos árammá alakítják át. Ilyen lesz a megvalósulása után a világon a legnagyobb napenergiapark Spanyolországban, mely 160 ezer háztartás teljes áramszükségletét fogja fedezni az év minden napján, és amelynek 800 hektáron több mint 20 ezer hatalmas tükre lesz. A tervek szerint 2013-ra készül majd el.

A Szahara tartaléka

A fent említett energiaparkok széleskörű alkalmazásán alapul a harmadik koncepció. Ez a Föld sivatagjaira érkező hatalmas napsugárzás-mennyiség hasznosításában egyenesen az energiagondok globális megoldását látja. Német tudósok szerint a világ teljes energiaszükséglete fedezhető lenne, ha a világ sivatagjainak mindössze fél százalékát beépítenék naperőművekkel, még akkor is, ha azok csak a kisebb hatásfokú „klasszikus” típust képviselnék. A sivatagban megtermelt áramot azután hatalmas, egyenáramú hálózatokon keresztül lehetne Európába és máshová is eljuttatni, így csak kevés energia veszne el szállítás közben, becslések szerint ezer kilométerenként csupán 3 %.

Világsikerünk a napelemes tetőcserép

A napelemes tetőcserépet a tavaly tavasszal Münchenben megrendezett szakkiállításon ismerhette meg a nagyközönség. Tóth Miklós, a technológia kitalálója három évig kísérletezett olyan megoldással, amely kiválthatná a jelenlegi napelemes rendszereket. Értésüléseink szerint tavaly ősszel megindult a találmány tömeggyártása is.

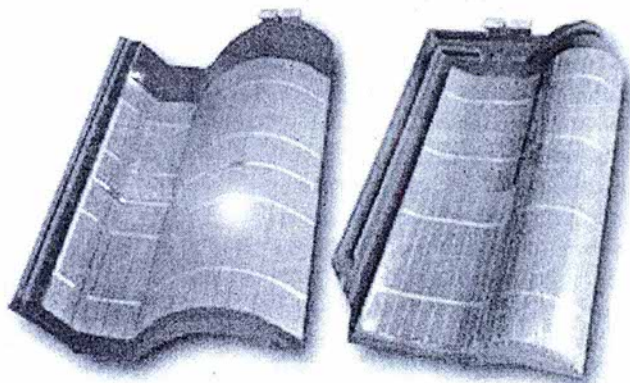
A napelemes cserép minden tetőtípusra felszerelhető. Bármilyen formában, méretben és színben gyártható, nincs szükség a födém átalakítására sem. A napelemes tetőcserép egyenként cserélhető és hővezető. Az egyes elemek vezetékek nélkül is összekapcsolhatók, teljesítményük összeadódik. A napelemes cserép súlya körülbelül egyharmada a hagyományosnak, a cellák viszont – a gyártók állítása szerint – akár negyven százalékkal nagyobb hatásfokon is teljesíthetnek, mint a jelenlegi rendszerek. A szórt fénynek akár nyolcvan százalékát is felhasználják (felhős időszakban is jól működnek).

A technológia magában hordozza a hővezetőséget, a vevő pillanatnyi anyagi helyzete szerint akár néhány cseréppel is elkezdheti a rendszer kiépítését, később pedig további elemeket vásárolhat hozzá. Egy számítógép üzemeltetéséhez már négy darab cserép is elegendő, egy hűtő működtetéséhez nyolc cserép szükséges. Három-öt száz darab már biztonságosan kiszolgálja egy átlagos családi ház energiaigényét, beleértve az elektromos hálózatot és a fűtési rendszert is!

A napelemes tetőcserép megalkotását egy hétköznapi problémának köszönhetjük. Tóth Miklós felesége folyton hosszankodott a magas villanyszámla miatt. Az elektronikai szakember ezért olyan, új módszeren kezdett dolgozni, amelynek felhasználási területe jóval szélesebb, mint a hagyományos napelemes eszközöké. Közben felmerült, hogy miért ne lehetne maga a tető a rendszer része? Így született meg a napelemes tetőcserép ötlete. A szabadalmi hivatalban kiderült, hogy nincsen hasonló oltalom beadva, ezért Tóth levédette a terveket, így az új találmány a világ százhatvan országában élvez védettséget.

A napelemes cserépet tavaly májusban mutatták be az InterSolar nemzetközi kiállításon. A rendezvény rangját jelzi, hogy ezernévszáz kiállító, köztük négy magyar cég részvételével szervezték meg, viszont büszkén mondhatjuk, a legnagyobb sikert a mi termékünk hozta. Harminchat országból érdeklődtek a kereskedelmi jogok iránt. Jelenleg úgy néz ki, hogy kaliforniai, német és szaúd-arábiai partnerektől kaptak a termék előállítói konkrét megrendeléseket.

A napelemes cserép várhatóan nem lesz drágább, mint a hagyományos megújuló rendszerek. Jelenleg másfél-hárommillió forintot beruházással szerezhetők be olyan eszközök, melyek önmagukban is biztosíthatják egy lakás energiaforrását. Előzetes becslések alapján egy családi ház felszerelése hét-nyolc éven belül térül meg. Pályázati segítséget is igénybe véve pedig ez az idő akár négy évre is rövidülhet.



A világ százhatvan országában élvez védettséget az új magyar találmány

Immáron hagyományosnak mondhatók az Esztergomi Környezetkultúra Egyesület kalákás napkollektor építő tanfolyamai. Az egynapos bemutató során egy elméleti előadást követően sor kerül két különböző típusú kollektor összeszerelésére is, és lehetőség van az egyéni felvetések, problémák megvitatására is. Részvételi szándékot jelezni az eko.hu invitel.hu e-mail címen, illetve a (33) 400-150-es telefonszámon lehet.

"Ne szóval szeressünk, hanem cselekedettel és valóságosan"

- bemutatjuk a nyergesújfalui idősök otthonát -

Nyergesújfalu 1999-ben nyitotta meg kapuit a „Szent Mihály Idős. k Otthona”. Az intézmény alapítója és fenntartója a nyergesújfalui plébánia, fő támogatója pedig a szintén nyergesújfalui „Szamaritánus” alapítvány. Az intézmény megalakulásakor a plébánia tulajdonképpen önkormányzati feladatot vállalt magára, a szociális törvény ugyanis minden önkormányzat számára kötelezően előírja az időskoriak gondozását, az alapellátások biztosítását. Elmondható, hogy mára az idősök gondozása terén jó kapcsolat alakult ki a nyergesújfalui önkormányzat és az egyházközség között. Az önkormányzat jó néven vette, hogy akadt Nyergesújfalu egy szervezete, amelyik föl vállalta az idősök problémáit, és nincs ellenére hogy ez a szervezet éppen a helyi egyház. Az önkormányzat anyagilag is hozzájárul az otthon működéséhez.



Az intézmény vezetője, Horváthné Károly Anikó elmondta, hogy az otthon jelenleg négy részleget tart fenn. Az alapellátás körébe tartozik az étkeztetés, a házi segítségnyújtás, valamint a nappali ellátás. Ezen kívül van a bentlakásos részleg, ami már szakellátást igényel. 1999-ben ez utóbbival indultak, de idővel látniuk kellett, hogy ha teljeskörűen le akarják fedni az igényeket, akkor bővíteniük kell. Nem minden gondoskodásra szoruló idős ember igényli a tartós bentlakást. Az otthon célja ugyanis az volt és ma is az, hogy Nyergesújfalu valamennyi idős embere megkaphassa a szükséges segítséget, ha kéri. Még az alakulás évében szolgáltatásaik közé beiktatták az étkeztetést. Ma ötven idős ember kap ebédet szociális étkeztetés keretében (ebbe nem tartoznak bele az állandó bentlakók) és negyvenen vendég étkezők. 2002-től működik a házi segítségnyújtás, melynek keretében meghatározott időközönként az intézmény dolgozói fölkeresik otthonaikban azokat az idős személyeket, akiknek jóllehet nincs szükségük állandó gondozásra, de az időnkénti segítségnyújtást szívesen veszik. Ma húsz ilyen ellátott van. S végül, 2006-ban beindult a nappali ellátás, közkedvelt néven: a klub. Számosan vannak, akiknek lakhatási gondjaik nincsenek, el is tudják látni magukat, viszont örömmel veszik, ha napközben közösségben lehetnek. Számukra alakult meg a nappali foglalkozásokat biztosító klub. Nagy segítséget jelent a klublátogatóknak, hogy az utaztatást az otthon végzi. Reggelente egy kisbusz körbejár a városban és összegyűjti a „klubosokat”, majd délután hazaviszi

öket. A klubtagok számára minden napra van egy programajánlat, amiből szabadon lehet választani. A klublátogatók száma jelenleg 30 fő, de a nagy érdeklődésre való tekintettel folyamatban van a klubhelyiség bővítése – átalakítása.

Az otthon vezetője nem rejt véka alá, hogy számára igen nagy öröm volt, amikor az otthon keretében megkezdte működését a klub, hiszen ha valaki megöregszik, attól még nem feltétlenül kell elhagynia a családi otthont. Az általa vezetett intézmény is mindig azon a szinten igyekszik segítséget nyújtani, amilyen szinten az egészségi és szociális állapota alapján áll a segítségben részesülő idős személy. Arra nagyon ügyelnek, hogy senkit sem gondoljanak túl, hiszen ezzel több kárt tennének, mint jót. Amit egy idős személy még meg tud tenni, azt tegye meg, hiszen neki is ez a jó. Az otthon a meglévő képességek használatához nyújt segítséget.

A bentlakásos részlegnek jelenleg 31 lakója van. Ezek az emberek általában valamilyen családi gond miatt kerültek az otthonba. Anikó asszony elmeséli, hogy volt egy lakójuk, aki két hét bentlakás után boldogan kijelentette, hogy „olyan ez az otthon, mint egy SZOT-üdülő”. Valóban mindent meg is tettek annak érdekében, hogy a ház lakói jól érezzék magukat, semmiben hiányt ne szenvedjenek. Idővel azonban rá kellett jönniük, hogy ez így nem jó. Két hét SZOT-üdülő valóban kellemes tud lenni valakinek, aki pihenésre, kikapcsolódásra vágyik, ám az év 365 napját semmittevéssel tölteni, teljes kiszolgálás mellett, az már nem egészséges dolog. Nem elegendő a bentlakók testi szükségleteivel törődni, de ugyanilyen fontos a lelki-szellemi törődés is. Elhatározták hát, hogy a lakókat, tapintatosan, de megpróbálják bevonni az otthon mindennapjaiba, hogy mindenki megtalálhassa a neki megfelelő tevékenységet, amivel hasznossá tudja magát tenni. A lakók egy része – már aki teheti –él is a fölkinált lehetőséggel. Van aki kijár a mosodába vasalni, van aki segít tolokocsis társain, van aki a járdákat söprögeti, a kertben dolgozgat, van aki a szobanövényeket ápolja, van aki kézműves tevékenységet vállal, van aki az éjszaka folyamán keletkezett szennyest hordja ki. Sok feladat adódik egy közösségben.



Fontos elem az otthon életében a reggeli ima és az azt követő rövid napindító beszélgetés. Mindig van valami gondolat, versrészlet, történet, amire ráépül a reggeli közös elmélkedés, s ami megadja a nap hangulatát. Az otthonnak van saját kápolnája, Oltáriszentséggel. Ez jelenti Krisztus valóságos közelségét, és ez teremt igazi, mély testvériességet az otthonlakók között. Vannak, akik az otthonban nyerték vissza hitüket, amit aktív életük során – a 60-as, 70-es években – elveszítettek. Péntekenként szentmisét mutatnak be az otthonban. Nyergesújfalu plébánosa, Molnár Alajos – Lojzi atya és a plébánia káplánja, Berkowicz Piotr atya az otthon lelki vezetői. Az otthon működésének első évében az akkor Nyergesújfalu szolgálatát végző Jakus Ottó atya is sokat segített a lelkiélet megszervezésében, mai napig hálás szívvel gondol

nak rá az idősök.

Az otthon rendszeresen látogatják a város óvodásai, diákjai. A Szalézi Irinyi Középiskola diákjai eljárnak beszélgetni az idősekkel. Az idősokban nagy az igény arra, hogy elmondják nem csak a napi gondjaikat, de az életükről is szívesen mesélnek. Természetesen nem kötelező a fiatalokkal való találkozás.

A nehézségekről szólva, Igazgató asszony elmondja, hogy a legnehezebb dilemma a dolgozókkal szemben támasztandó-támasztható elvárásokkal kapcsolatos. Az otthon nem kifejezetten karitatív intézmény, az ott alkalmazásban lévők fizetésért dolgoznak. Állandó kérdés, hogy mit és mennyit lehet elvárni a dolgozóktól. Az intézmény mindenestre arra törekszik,

hogy a kötelezőn túl is tudjon adni az idősöknek, odafigyelést, türelmet, megértést. Ha csak a kötelező munkaköri feladatokat látnák el, akkor ízét veszítené az egész tevékenység. Fontos elve az intézménynek az elfogadás. Nem célja megváltoztatni az idősöket, hanem elfogadni olyannak, amilyenek. Megpróbálják megmutatni nekik az élet szépségeit.

Végezetül Igazgató asszony valamennyiünknek üzeni: ne engedjük, hogy az idősorok készületlenül érjen bennünket. Sajnos nem készülünk az idős korra, pedig készülhetnénk rá. Beépíthetnénk a gondolatainkba, milyen öregek szeretnénk lenni. Sokan attól omlanak össze, hogy nem tudnak mit kezdeni a rájuk szakadt öregséggel.

Történt 1944 őszén - Sütő Jani bácsi visszaemlékezései, III rész

1943 őszén szereltem le. Egy év múlva, 1944 őszén, mint tartalékos, újra behívtak, sasbehívóval. Az észak-komáromi laktanyába vittek bennünket, és rá két hétre elindultunk Erdélybe, ahol az oroszok már erősen nyomultak. A székelyföldi Csíkszentmihályra helyeztek bennünket, a csiki havasokba. Ott eredt a falu mellett az Olt folyó. A tűzreink már kint voltak, én egy kisegítő egységnél szolgáltam, mint szabó. A falu lakossága nagyon örült nekünk, az asszonyok kötényükben almát hoztak nekünk, azt remélték, hogy mi majd megvédjük őket az oroszoktól. Hát ebből sajnos nem lett semmi. Az orosz csapatokat már nem lehetett megállítani. Igaza lett annak az orosz embernek, akivel még a Don kanyarból való visszavonulásunk alkalmával találkoztam, és aki azt mondta, hogy ezt a háborút csakis az oroszok nyerhetik meg, mert olyan segítséget kaptak az amerikaiaktól. Nem csak szárazföldön támadtak bennünket jól felszerelt nagy létszámú csapatokkal, de a légitámadások is mind gyakoribbak voltak. Emlékszem egy bombázás alkalmával gyorsan beugrottam a mellettem lévő gödörbe, és amikor onnan egy pillanatra kitekintettem, láttam, hogy a Sógor Jóska barátom, tőlem vagy száz méterre, pont azon a helyen áll, ahova hullanak a bombák. Odakiáltottam neki, hogy „Józsikám, ide gyere, ott esik le a bomba, ahol vagy!”. Odarohant hozzám, és éppen abban a pillanatban, amikor beugrott mellém a gödörbe, robbant a bomba. Pontosan ott, ahol ő volt. Évek múltán, 1970-ben, a lányom esküvőjén Sógor Jóska is hivatalos volt. El is jött a felvidéki Csátáról, ahol lakott, és úgy mutatkozott be a násznépnek, hogy én vagyok az ő második édesanyja. Először nem értettem, miért mondja ezt, de aztán rájöttem, hogy erre a második világháborús közös történetünkre céloz. Három hétig voltunk Csíkszentmihályon, majd lassan visszafelé jöttünk. Ahogy nyomtak az oroszok, úgy hátráltunk. Volt nálunk három marha. Nagyon kellett azokra vigyázni, mert ez a három jószág jelentette számunkra az ételmet. Néhányunkat megbíztak azzal, hogy ügyeljünk az állatokra, etessük, itassuk. De egyik este, miután rendbe raktuk, kikötöttük a jószágot és lefeküdtünk aludni, jött néhány német katona és ellopták a marhákat. Voltak akik látták amikor elvezették az állatokat, de nem szóltak, mert nem tudták, hogy a marhák a mieink. Persze az esetet mindjárt jelentették a főhadnagynak, aki kijelentette, hogy gondatlanságért hadbíróság elé állít bennünket, ha nem kerítünk rövid időn belül három másik marhát. Igencsak kétségbe voltunk esve. Mindent elkövettünk, hogy valamiképpen hozzájussunk három marhához. Az ebédszállítótól hallottuk, hogy a fronton csak úgy szaladgálnak a tehenek a vonalban. Sógor Jóska vállalta, hogy elmegy és megpróbál hozni teheneket. Ámde amikor kiment a frontra, jóformán meg sem tudott mozdulni, úgy süvítettek a

lövedékek. És akkor éppen tehenet sem látott. Lógó orral jött vissza, és mondta: „Gyerekek, inkább megdöglök, de többet oda nem megyek.” Valaki ekkor azt mondta, hogy Szászrégen mellett az árokban hever egy elütött sebesült tehén. Menjünk oda, tegyük föl a kocsira és hozzuk el. El is mentünk, meg is találtuk a tehenet, de fölgurítani már nem tudtuk a kocsira, olyan iszonyatos súlya volt. Leállítottunk egy teherautót, s a teherautó segítségével nagynehezen aztán sikerült fölrakni a tehenet a lovaskocsinkra. Már nem emlékszem, miképpen, de végülis sikerült szereznünk még két marhát, s így megúsztuk a hadbírósgot.

Szászrégen közelében történt, hogy egy alkalommal nagyon megszomjaztam, és bementem egy udvarra vizet meríteni a kútból. Meglepetésemre, amikor kiemeltem a kútból a vödör vizet, az valósággal spriccelt. Nem mertem inni belőle, s mivel pont akkor jött arra a ház tulajdonosa, megkérdeztem tőle, iható-e a víz. „Bajtárs, maga még ilyen jó vizet nem ivott. Ez borvíz. – mondta ő – Nyugodtan igyon belőle”. Ma már tudom, hogy Erdélyben, de különösen Szászrégen környékén sok ilyen borvízes kút van. Szászrégen után egy német faluban szállásoltunk el. A falu teljesen elnéptelenedett, a teljes lakosság kiment Németországba. Az elhagyott házakban mindenfelé Hitler-képeket láttunk, úgy látszik, az embereket nem csak a félelem, de az elv is vitte. Az egyik ház padlójában találtunk egy vadászpuskát, azt a Jóska barátom magához vette, mert megtetszett neki. „Én ezt hazaviszem, ha sikerül hazajutni.” – mondta. Lassan-lassan ballagtunk visszafelé.

Engem beosztottak hírvivőnek. Az egységem és az ezredparancsnokság közötti kapcsolattartás volt a feladatomban. Az ezredparancsnokságról zárt borítékban vittem az ezredes utasításait a főhadnagyonak.

Marosvásárhely közelében egyik reggel azt vettük észre, hogy a kocsijainkon nincsenek rajta a kocsisok. Az éj folyamán, ahányan voltak, mind megszöktek. A lovak mentek maguktól. A kocsisaink, akik erdélyi gyerekek voltak, nyilván nem akartak tovább menni, ha már a szülőföldjük elveszett. A főhadnagynak ekkor kijelölte az új kocsisokat. Többek között én is kaptam egy kocsit. Hát ehhez aztán végképp nem értettem. Az még csak nehezítette a dolgomat, hogy a kocsikon nem voltak fékek, így minden lejtőn a gyeplővel kellett visszatartani a lovakat. Sikerült is egy meredek lejtőn kitörni az egyik keréktengelyt. De rosszabbul is végződhetett volna az eset. Az történt, hogy a lejtőn úgy begyorsultak a lovak, hogy félő volt, beleszaladunk az előttünk haladó kocsiba. Szerencsére a főhadnagy, aki történetesen éppen mellettem ült, kivette a kezemből a gyeplőt, és akkorát rántott rajta, hogy a

lovak azonnal megálltak a két hátsó lábukon. Így a kocsi is megállt, de közben eltörtött a tengely, mi pedig mind a ketten lehuppantunk a földre a lovak közé. Nagy szerencsénk volt, hogy a lovak alá csúszva nem történt semmi bajunk.

Csodélatos helyeken jártunk. Lenyűgöző volt számomra az erdélyi táj. Megigérttem magamnak, hogy ha hazajutok és tehetségem lesz hozzá, akkor visszajövök még gyönyörködni Erdély hegyeiben. Nagykárolyon keresztül eljutottunk Mátészalkáig. Ott volt egy hatalmas magtár tele gabonával, ahol a mieink zabot akartak vásárolni, de már nem volt ott a magtár gazdája, így megpakoltuk a kocsijainkat zabbal, almával, és indultunk tovább. Napkoron megálltunk és egy kocsit elküldtünk az ottani „királyi borpincéhez”. Mondták, hogy ott nagyon jó bor van. A pincében borban tapostunk, mert az oroszok már jártak ott előttünk, s részeg fejjel kiengedtek néhány hordót. Vettünk egy szekérre való bort, és mentünk tovább. Nyíregyházán már bent voltak az oroszok, de ki lettek verve. A várost azonban így is kifosztották. Vártuk a további parancsot. Nemsokára Tokaj, Bodrogkeresztúr felé irányítottak bennünket. Itt három-négy napot lehettünk. Itt hallottuk a hírt, hogy Horthyt leváltották a nyilasok. Ennek nem örültünk. Bodrogkeresztúrról Mádra mentünk, Szerencs mellé. Szerencsről a csokoládégyárból hoztunk csokoládét: 8-10 cm vastag, asztallap nagyságú csokoládélapokat. Ezeket elfűrészeltük és küldtük az első vonalban harcoló katonáknak. Mádról Kassának vettük az irányt. Kassa előtt Nagyidán újra marhahajcsár lettem. Ötünket jelöltek ki marhahajcsárnak, s az ötfős csapatban engem neveztek ki parancsnoknak. Dobsinánál írásban kaptam a parancsot, hogy a csapatommal menjek nyugatra, Besztercebánya felé, mert ez az alakulatunk új úticélja. Elindultam hát a csapatommal a megjelölt irányba, de útközben megtudtam, hogy a mieink irányt változtattak, s északnak indultak, Poprádon keresztül a szepesség felé. Dilemnába kerültem, mit is tegyek. Azt korábban tudtam, hogy az alakulatunk végcélja Németország. Olyasféle elképzelés volt ugyanis, hogy a megmaradt erőket Németországban összpontosítják, hogy mire elkészül a FAO 2, az új „csodafegyver” birtokában egyesült erővel ellentámadásba lendülünk. Számomra azonban teljesen egyértelmű volt, hogy ez illúzió, ezt a háborút elveszítettük. A csapataink kimerültek, nincs bennük lelkesedés, fogynak az eszközeink. Így nem lehet háborút nyerni. Úgy döntöttem, hogy folytatjuk az utunkat nyugatra, s mielőbb megpróbálunk hazajutni. Ha kérdőre vonnak, miért váltunk el az alakulatunktól, megmutatom az írást, amelyben azt a parancsot kaptuk, hogy Besztercebányának menjünk. Az oroszok folyamatos nyomulása miatt össze-vissza keveregtünk, de végülis megérkeztünk Besztercebányára. Megtudtam, hogy ott ezredparancsnokság van, elmentem hát oda, és jelentettem, hogy keresem a csapattestemet. „Rossz helyen vagytok - mondta az ezredparancsnok - mert ők közben más irányt kaptak. Maradjatok itt éjszakára, és reggel menjetez utánuk.” Behajtottuk az állatokat egy udvarba, és bementünk a házba. Nekiálltunk vacsorázni, amikor kopogtattak az ajtón. Mondtam, hogy „Tessék befáradni.” Három magyar vezérkari tiszt jött be. Megkérdezték tőlem, hogy hányan vagyunk. Mondtam, hogy ötven. Azt mondja erre az egyikük: „Fiúk, mi is szeretnénk elszállásolni, ha elférünk.” Levetkőztek, odaültek az asztalhoz, és együtt vacsoráztunk. Beszélgetés közben találtam említeni, hogy minek megyünk mi Németországba. Legjobb volna talán megszökni. *folytatjuk*



A Szűzanya győzni fog

1917. május 13-án, az I világháború vérvízataros idején, a portugáliai Fatimában Jézus Anyja, Szűz Mária megjelent három pásztorgyermeknek. A későbbiekben még öt alkalommal jelent meg, mindig a soron következő hónap 13-án. Bűnbánatra és megtérésre hívta az Istentől eltávolodott emberiséget, a hívőket pedig imára és engesztelő életre szólította föl, mert - szavai szerint: „sok lélek a pokolra kerül, mivel nincs, aki imádkozzon és áldozatot hozzon értük”.

A hatodik jelenés alkalmával, október 13-án történt a híres fatimai napcsoda. „Ne bántsák többé Istent, hiszen már annyira megbántották” – mondta a Szűz, majd kitárta karjait, és kezdődött a tíz percig tartó napcsoda. A Nap mint valami ezüstkorong, föltűnt az égen, majd hirtelen elkezdett saját tengelye körül forogni, olyan volt, mint egy tüzes kerék, változó színű fénnyalábokat szórt minden irányban. A mennybolt, a föld, a fák és sziklák, a látnokok kis csoportja és körülöttük a mérhetetlenül nagy sokaságú embertömeg hol sárga és piros, hol pedig kék és lila színben pompázott. A végén a Nap leszakadt az égről, és cirkuszok száguldozva zuhant lefelé. Velőrázó sikoltás tört ki sok ezer ajakról, s mellüket verve, ki-ki saját lelki állapota szerint fejezte ki a rémület közös érzését: „Csoda, csoda!” – kiáltották... „Hiszek az Istenben!” – hangzott másfelől... „Üdvözlégy Mária!”... „Istenem, irgalom!” – könyörögtek sokan, s leginkább ez utóbbi kiáltás hallatszott. Egy aggyastyán, aki mindaddig hitetlenül élt, kitárt karokkal kiáltotta: „Ó Szent Szűz, áldott szent Szűz!”... Könnyei előtörték arcát, két kezét az ég felé tárta, és miként egy ősz próféta, megittasult lélekkel kiáltotta: „Rózsafűzér Királynője, mentsd meg Portugáliát!”

A napcsodát minden jelenlévő látta, hívő és nem hívő egyaránt, sőt, több kilométeres körzetben az ott lakók úgyszintén látták a történetet. Az eseménynek kb. 70 000 ember volt tanúja. Valamennyi korabeli újság hírt adott róla, több helyütt fénykép is megjelent.

Szűz Mária kijelentette: „A háború (az I világháború) vége felé közeledik, de ha nem hagyják abba Isten megbántását, még szörnyűbb háború kezdődik. Azután pedig Oroszország elterjeszti tévtanait az egész világon, háborúkat és egyházüldözést idéz elő... Végül azonban Szeplőtelen Szívem győzedelmeskedik. A Szentatya (a pápa) följajánlja nekem Oroszországot, s az megtér. A világra pedig egy békés kor virrad.”... „Jézus meg akarja alapítani a földön Szeplőtelen Szívem tiszteletét. Aki gyakorolja ezt, annak megígérem az üdvösséget (a Mennybe jutást, az örök életet), és ezeket a lelkeket Isten úgy fogja szeretni, mint a virágokat, amelyeket én állítok oda, hogy trónját díszítsék.”